

Venec lepih dogodkov iz življenja našega cesarja.

2. Bogoljubnost našega cesarja.

ed največje dobrote našega Gospoda Jezusa Kristusa moramo prištevati daritev sv. maše in z njo v zvezi presv. rešnje Telo. Pa je tudi nekaka preizkušnja za bogoljubnost vsakega kristjana, v koliki meri časti presv. rešnje Telo in koliko vnemo ima za sv. mašo. V tem oziru je naš cesar posebno natančen. Kakor vелеva druga cerkvena zapoved, je redno vsako nedeljo in praznik s spodobno pobožnostjo pri sv. maši, če je doma ali na potovanju. Za to imamo premnogo dokazov.

Leta 1889., n. pr., je bil naš cesar v Berolinu 15. avgusta, ko obhaja katoliška cerkev veličastni praznik Marijinega vnebovzetja. V tem mestu bivajo večinoma protestantje, in je le malo katolikov. Toda našega presvetlega vladarja ni to kar nič oplašilo. Hotel je tudi tu javno izpolniti svojo katoliško dolžnost.

Bilo je ob devetih zjutraj, ko se ustavi pred katoliško cerkvijo sv. Hedvige dvorska kočija. Iz nje stopi cesar Franc Jožef I. v krasni uniformi. Cerkev je bila kar moč lepo okrašena in razsvetljena. Pri vratih ga je čakal prošt dr. Jahnel in mnogo duhovnikov, ki so prihiteli v Berolin. Dve mali deklici — Avstrijanki — sta podarili cesarju cvetličnih šopkov.

Veličastno zadone orgle in svečanostno se pomika sprevod po cerkvi. Na obeh straneh stražijo člani katoliških rokodelskih društev.

Pred velikim oltarjem je bil pripravljen med palmami in lovori krasno ozaljšan prostor za cesarja. Za njim pa se je uvrstilo cesarsko spremstvo. To se ve, da so se tudi na koru po svoji moči potrudili za izborna godbo in petje. Cesar je od darovanja do konca sv. obhajila ves čas klečal. Po dokončani službi božji se je cesar pred vratmi prisrčno zahvalil proštu in drugim duhovnikom ter se prisrčno poslovil.

* * *

L. 1869. je naš cesar romal v Jeruzalem. Od Jafe proti Jeruzalemu ga je spremljalo več kot tisoč konjnikov. Ko prijašejo na hrib Elkuds, s katerega se prvič zagleda sv. mesto, stopi cesar s konja, poklekne in poljubi tla ter goreče moli nekaj minut.

Ko pride v sveto mesto, so bili v slovesnem zboru navzoči konzuli vseh narodov in ljudje raznih ver: judje, mohamedani, grki. Pa vpričo vseh je jeruzalemski kralj — tako se imenuje naš cesar — pri Davidovih vratih zopet stopil s konja. Od teh vrat pa do cerkve božjega groba je šel peš in odkrit, ker ni hotel jahati po mestu, po katerem je nekdan hodil naš Zveličar. V Ratisbonovi cerkvi je še steber tistega oboka, s katerega je Pilat kazal Jezusa ljudem. Ob tem stebru je pokleknil cesar, verskih čutov prevzet. Navzočemu izpreobrnjencu Ratisbonu, nunam in sirotam je v molitev priporočal sebe in svoje.

Ob povratku je v Jati presvetli vladar stopil v čoln, da bi se ukrcał na ladjo. Divjal je pa ravno hud vihar. Spremstvo je svetovalo, naj bi še odložil odhod. Cesar pa odgovori; „Obljubil sem, da pridem jutri v Port-Said, in besedo hočem izpolniti,“ ter se zaupno izroči v božjo pomoč. Ko je nevarnost prestana, se pobožno prekriža in zahvali Boga za varstvo in milosti, ki jih je prejel na svetih tleh.

* * *

Dne 22. julija 1855 je bila slovesna procesija iz stolne cerkve sv. Štefana na Dunaju k znamenju brezmadežnega spočetja, katerega je bil cesar Ferdinand III. l. 1847. postavil na čast brezmadežni Devici. Vsi nadvojvode in cesar sam v opravi vojnega maršala in cesarica sta stopala za presvetim rešnjim Telesom. Ko se je vračala procesija, začne deževati. Cesarju in cesarici so ponujali dežnike, a jih nista hotela. Akoravno mokra sta ostala do konca pri procesiji in nista šla iz cerkve, dokler ni minil blagoslov in zahvalna pesem.

* * *

Bilo je 8. decembra 1852. Lep zimski dan je bil izvalil veliko množico ljudi v praterske ulice; „Prater“ je namreč najbolj priljubljeno izprehajališče dunajski gospodi. Voz za vozom je drdral gori in doli. Kar se oglasi zvonček, znamenje, da nese duhovnik sveto popotnico bolniku. Pa le malo jih je bilo, da bi bili vredno počastili presv. rešnje Telo. Nenadno pa se ustavi v sredi šumnega vrvenja lepa kočija, iz nje stopi mlad gospod lepe in visoke rasti, v vojaški opravi, se odkrije, ponižno poklekne in spoštljivo počasti Kralja nebes in zemlje. Ko vidijo izprehajalci ta prizor, obstoje vozovi in na tisoče ljudi poklekne okrog duhovnika, ki blagoslavlja vrlega junaka — našega cesarja Franca Jožefa.

* * *

L. 1848., še predno je naš cesar zasedel cesarski prestol, je za praznik sv. Petra in Pavla njegova bogoljubna mati vojvodinja Sofija naročila sv. mašo ob zgodnji uri. Ko se je plemenita gospa odpravljala v cerkev, ji že prihiti naproti nadvojvoda Franc Jožef z veselim vzklikom: „Mati, jaz prihajam že iz cerkve!“

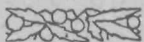
* * *

Najbolj se spozna temeljita čednost v trpljenju in bridkostih. Tudi naš cesar je posebno v tem pokazal plemenitost bogoljubnega srca, ker je ostal ves vdan v božjo voljo v prebridkih nesrečah, s katerimi ga je Bog opetovano obiskal.

Ob nesrečni smrti cesarice Elizabete 10. septembra 1898 je vzdihnil užaljeni vladar: „Svet niti ne sluti, kako zelo smo se ljubili, pa zaupanja v Boga ne izgubim.“

Ko je 30. januarja 1889 nenadno umrl cesarjevič Rudolf, je naš cesar v zahvali „svojim narodom“ med drugim zapisal besede: „Klanjam v ponižnosti svojo glavo pred neizvedljivim sklepom previdnosti božje ter s svojimi narodi prosim Vsemogočnega, naj mi da moč, da ne opešam v vestnem izpolnjevanju svojih vladarskih dolžnosti.“

Dne 5. marca 1855 se je našemu cesarju rodio prva hčerka Sofija. A že 28. maja 1857 je vzel Bog mladega angelčka zopet k sebi. Vdan v voljo božjo je pisal nadvojvodi Albrehtu: „Žalosten častim v težki izkušnji s krščansko vdanostjo božjo previdnost.“ In oba, cesar in cesarica, sta šla na božjo pot v Marijino Celje na Štajerskem iskat tolažbe ob bridki izgubi.

Božično drevesce.

(Konec.)

Na niti sem privezoval razne konje, hruške, škafke, punčke in druge medenine, da bi jih potem lahko navezal na drevo. Alešek mi je podal škarje, da sem odstrigaval niti, in Jožek je prinesel v peharju sadja, lepih jabolk in nekaj hrušk v hišo. To je žarelo Alešku in Jožku lice veselja, ko sta gledala vsa darila božičnega drevesca pred sabo.

France se je vrnil. Prinesel je deskico, izdelano natančno tako, kakor sem jo zaznamoval.

Smrekico smo lepo priredili in jo zabili v ploh. Nato smo jo posadili pri peči na klop in navezovali nanjo božična darila. Veliko jih je bilo, in lepa so bila.

Prav do večera smo imeli posla z drevescem. Ko je bilo vse dogotovljeno, smo ga pa posadili za mizo v kot pod jaslice.

V hišo so vstopili oče. Bili so nas veseli in so gledali naše veselje v božičnem drevescu.

Sedli so k mizi in so nas poučili:

»Molitev, pridnost in ubogljivost bodi vaš najvišji vzor, to bo najlepše božično in novoletno drevesce. Tega drevesca se boste veselili v pozni starosti in spomini nanj bodo prijetni. Nikdar se ne boste kesali, ako boste pošteni in če boste prav in dobro delali. Lepo je, če se napravi božično drevesce, še lepše pa, če se isto napravi v svoji duši, v svojih sklepih.